

Dvolična soba

Soba, ki spominja na sanje, resnično p o d u h o v l j e n a soba, v kateri je neprimižno vzdušje narahlo obarvano z rožnatim in modrim.

V njej se duša potopi v banjo lenobe, odišavljeno z obžalovanjem in poželenjem. - Vse je kakor nekakšen modrikast in rožnat somrak; nasladne sanje ob uri mrka.

Pohištvo je videti zleknjeno, onemoglo ter izčrpano. Zdi se, da pohištvo sanja, rekli bi, da živi nemirno življenje kakor rastline in kamni. Zavese se kakor rože, kakor nebo, kakor zahajajoča sonca pogovarjajo v nemem jeziku.

Na stenah ni nobenega izumetničenega gnusa. Zakaj določna, otipljiva umetnost je v odnosu do popolnih sanj in do nepojasnenih vtisov isto kot psovka. Tu pa je vse ubrano v ravno pravo mero svetlobe in opojne mračnosti.

Rahel, s toplo vlažnostjo prepojen oblak najbolj izbranih vonjav plava v ozračju, v katerem se kot v valovanju tople grede pozibava dremajoča duša.

Mušlin se bogato usipa in razliva v snežnih slapih z oken in s postelje. Na postelji počiva Boginja, vladarica sanj. Kako se je znašla tukaj? Kdo jo je pripeljal, katera čarobna moč jo je postavila na prestol sanj in poželenja? Kaj mi mar! Samo da je tu, poznam jo.

Saj to so vendar oči, ki s plamenom prebadajo somrak; bistre in strašne oči, ki jih spoznam po njihovi prodirni hudobnosti in ki pritegnejo, podjarmijo ter ugonobijo poglede nesrečnika, ki jih opazuje. Kolikokrat sem gledal te črne zvezde, ki so v meni prebujale radovednost in občudovanje.

Kateremu dobremu duhu se moram zahvaliti, da me je obdal s skrivnostjo, molkom, mirom in vonjavami? O blaženost! to, kar vsak dan imenujemo življenje, čeprav v njegovih najsrečnejših trenutkih, nima ničesar skupnega z vzvišenim življenjem, ki ga sedaj živim in okušam minuto za minuto, sekundo za sekundo!

Ne, saj ni več minut, saj ni več sekund! Čas je izginil, zavladala je Večnost, radostna večnost!

Naenkrat se je izza vrat razlegel strašen, težak udarec in kakor v peklenskih sanjah se mi je zazdelo, da me je nekdo s krampom sunil v trebuh.

Potem je vstopila Pošast. Sodni sluga me prihaja mučit v imenu zakona, podla priležnica kriči od bede in z nizkotonmi svojega življenja povečuje bol mojega, ali pa urednikov pomočnik zahteva nadaljevanje rokopisa.

Rajska soba, boginja, vladarica sanj, Silfida, kakor bi rekel veliki Rene, vsa ta čarovnija je izginila, ko je Pošast surovo potrkala na vrata.

Groza! Spominjam se! Spominjam se! Da, tale brlog, prebivališče večnega dolgčasa, saj je vendar moj. Pred mano je bedasto, prašno in obtolčeno pohištvo; ognjišče brez plamena in žerjavice, pomazano z izpljunki; žalostna in prašna okna, v katera je dež urezal brazde; prečrtani in nedokončani rokopisi; koledar, kjer je svinčnik podčrtal zlovešče datume!

In vonjave z drugega sveta, s katerimi sem se opijanjal v popolni predanosti, je zamenjal smrdljiv vonj po tobaku, pomešan z nenavadnim vonjem, po plesni. Sedaj vdihavam žaltav vonj razdejanja.

Ena sama znana stvar se mi smehlja v tem ozkem, toda z gnusom prenapolnjenem svetu: steklenička z lavdanumom, stara in strašna prijateljica in kot vse prijateljice žal polna miline ter izdajstva.

Da, zopet je prišel Čas; sedaj je Čas edini gospodar in tega grdega starca spremlja satanski sprevod Spominov, Obžalovanj, Krčev, Strahu, Tesnobe, More, Jeze in Nevroz. Verjemite mi, da sekunde sedaj udarjajo trdo in strogo in vsaka, ki se izklenka iz stenske ure, pravi: "Jaz sem Življenje, neznosno, neizprosno Življenje!"

Samo ena sekunda v človeškem življenju nam pride oznanit dobro novico, d o b r o n o v i c o , ki v vsakomer vzbudi nerazumljiv strah.

Da! Čas je gospodar, ki je znova surovo zavladal in me kakor vola poganja s svojo dvojno ostjo. - "Kriči zdaj, teppec! Trpi zdaj, suženj! Živi zdaj, pogubljeni!"

Ind

Nagnjenja

						12
						11
						10
						9
						8
						7
						6
						5
						4
						3
						2
						1

Štirje lepi otroci, štirje dečki, so se, najbrž trudni od igranja, pogovarjali v lepem vrtu, kjer so se pod že zelenkastim nebom, po katerem so kakor potujoče celine plaval zlati oblaki, brezskrbno mudile luči jesenskega sonca. Prvi je rekel: "Včeraj so me peljali v gledališče. V velikih in žalostnih palačah z morjem in oblaki v ozadju se v mehkem jeziku pogovarjajo moški in ženske, prav tako resni in žalostni, toda mnogo lepši in mnogo bolje oblečeni od onih, ki jih srečujemo vsak dan. Grozijo si, rotijo, žaliyo se in često jim roka seže po bodalu za pasom. O, kako je to lepo! Ženske so mnogo večje in mnogo lepše od onih, ki nas obiskujejo doma in čeprav so zaradi velikih votlih oči in kot plamen rdečih lic videti strašne, človeku ne morejo ubraniti, da jih ne bi ljubil. Strah ga je,

